

»Tukaj sem, tukaj, v jami!« zavpije Lovro, kar more in zakliče Pečarja po imenu.

Izprva takoj umolknejo iskaleci; ko pa spoznajo pravi Lovretov glas, stopijo bliže in pogledajo v jamo. Kmalu jih je bilo polno okoli jame, ki so gledali vanjo, Lovro pa kvišku. Seveda to gledanje in govorjenje ni pomagalo nič in s praznimi rokami ga nikakor niso mogli rešiti. Nekateri so šli domov po vrvi in tako je moral še čakati, predno so ga potegnili zopet na trda tla.

Radovednosti nikakor ni hotel ustreči, ko so ga vprašali, kako je prišel v jamo; vsaj pravega ni hotel povedati. Spodobilo bi se bilo pač, da bi povedal resnico že iz hvaležnosti, da so ga iz jame potegnili; toda, zakaj je molčal, umevamo lahko.

Začudil se je pa, ko so ga poprašali o roparjih, ki so ga bajè hoteli umoriti,

kakor je trdil Drobničev Jožek. Čim bolj je zatrjeval, da ni nobenega roparja videl, tem bolj so verjeli in bili prepričani, da so ga roparji v jamo vrgli, da pa tačas Lovro ni bil pri zavednosti, ali jim je pa moral priseči, da ne bo nič o njih govoril, ako ga pusté živega. Zastonj je trdil, da je padel sam v jamo.

Lovro si je pri materi lečil vdrto kožo. Jediná mati je vedela, zakaj je Lovro padel v jamo in pa Samovškova Anica je morebiti slutila. Drugi so govorili čudne reči. Tisti, ki so verjeli Drobničevemu Jožku, pravili so, da so ga razbojnik napadli; drugi so trdili, da si je hotel sam življenje končati zato, ker mu ni Samovčan dal Anice. Govorili so še mnogo, in tako je bil Lovro po tem dogodku res glasovita oseba.

(Dalje.)

V s a m o t i.

Čestavil sem hrumeči svet,
Samoto si izbral; —
Dišeči cvet mladostnih let
Osu! je časa val.

A srečen sem, če tudi cvet
Ne trosi več vonjav, —
Pa srčni mir, pa sreča spet
Pošilja mi pozdrav.

Nesrečni svet! Mamil imaš
V naročaju odveč —
Gorjé pa mu, komur podaš
Smejé napoj žareč! . . .

Sladak, kot vsak, i tvoj je strup,
Sladkó dišeč tvoj cvet, —
A v kupo trosi si obup,
Kdor tebe moli — svet! . . .

I.

I jaz pokusil sem napoj.
Nasmehu sem verjel, —
A ta napoj, nasmeh je tvoj
Mi srečo strl v pepel!

Pekél tu v prsih nosil sem,
In često pozno v noč
Groznó trpeč Te prosil sem:
»Moj Bog, moj Bog, — pomoč!«

In Ti si dvignil me ljubó
In gorko me objel, —
Pogasil ogenj si skrbnó.
Ki v prsih mi besnel.

Tu srečen spet sem! Kaj, če cvet
Ne širi več vonjav!
Pa srčni mir, pa sreča spet
Pošilja mi pozdráv! . . .

II.

Brez grenkih solz in brez tožbâ
Gorjé sam svoje nosim,
In tebe, mrzli svet, solzâ
Sočutnih več ne prosim.

Ko dete sem še nežno bil,
Na materino krilo
Ihteč solzé sem grenke lil,
Če me je kaj žalilo. —

In vsako bol in vse gorjé
Mi ona je vmirila,
Ko dvignila me je smeje
In gorko poljubila.

In zdaj že spava mnogo let
Pri cerkvi tam-le v jami, —
In jaz zamán sem prosil svet,
Da on tolažbe dá mi . . .

Ah, brez tožbâ in brez solzâ
Za tuje svet gorjé je,
On svoje boli le pozna
In tujim se le — smeje . . .

Zató zdaj nem in brez tožbâ
Gorjé sam svoje nosim,
In tebe, mrzli svet, solzâ
Sočutnih več ne prosim! . . .

Josephus.

Brez domovja.

Komùr je britki jad družnik jedin
In skrb — ženica vela — mu družica,
Umira, kot jeseni mrè cvetica,
Komùr je britki jad družnik jedin.
Kaj čuda, če mrjó, venó mu lica!
Saj ž njih mu čitaš slova bolečin,
Komùr je britki jad družnik jedin,
In skrb — ženica vela — mu družica.

Naj širnega premeri pol svetá,
Nikjer ne najde sladkega pokoja,
Le dalje še ga véde trudna hoja,
Naj širnega premeri pol svetá.
Imajo ptice v zraku gnezda svoja,
On — potnik večni — ni nikjer domá,
Naj širnega premeri pol svetá,
Nikjer ne najde sladkega pokoja.

Ahasverus.

Vodotoč v Polici.

Ne homo vozili več v sodih vodé,
Kot prej smo vozili že mnoga jo leta.
Prav modri so naši občinski možjé,
In skrbni za srečo, ugodnost so kmeta.

Napéljali bodo v cevéh pod zemljó
Potók, ki iz brega Pešata se vije.
Potrebna je voda človeku zeló
Za jed in pijačo, in ž njo se umije.

Nabrali, zložili že lep so denár,
Ko sneg se bo stajal, se lotimo dela.
Ljudje in živina vsa, vsa za vsekdar
Krepilne pijače dovólj bo imela.

„A kje bi studencu odmerili tir?“ —
»Do hišice moje!« — „Jaz menim narobe,
Ob moji naj teče!“ — »Ti vnemaš prepír!«
„Kdo vnema prepír?“ — »Le jezik za zobe!«

In vedno se huje jim vnema razpor,
Odjenjati sosed sosedu ne mara.
Na dvoje razcepi občinski se zbor,
Rodi se sovraštvo, zavist in prevara.

Kedo bode zmagal? — Kje večja je moč?
Katera bo stranka premagala drugo?
Li pravda pové naj, kje bo vodotoč?
Kedaj pač začnete kopati že strugo?

Občinski pastir pa jim nekega dne
Naznani prečudno in bridko novico:
Studenec Pešata, — strmite ljudje! —
Usahnil je v noči, — jaz pravim resnico!

Potrtega srca gre hitro vaščán
Pogledat pod hribec k nekdanjemu viru:
Razdrta je zemlja, ves trud je zamán,
Studencu je konec in konec prepíru.

Fr. Krek.

